

On Wings of Blood

BRIAR BOLEYN

ON WINGS OF BLOOD

BLOODWING ACADEMY, BOEK 1

Vertaald door Titia Ram

ISBN 978-90-492-1006-9

ISBN 978-90-492-1007-6 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *On Wings of Blood*

Vertaling: Titia Ram

Omslagontwerp: ANKBookDesigns, bewerkt door DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: © AdobeStock

Illustratie hardcover: ©Katerina Strokach

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2025 by Briar Boleyn

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor mijn Rose Court Street Team. Ik kan niet in
woorden vatten hoezeer ik jullie waardeer.

En voor mijn zusje, de eerste lezer van dit boek. Je geeft
me altijd de beste boekadviezen!

WAARSCHUWING

Bloodwing Academy is een donkere, romantische fantasyserie waarin pesterijen voorkomen. Er komen thema's in voor die voor sommige lezers begrijpelijkerwijs triggers kunnen zijn.

Op de volgende pagina staat een lijst van mogelijke triggers.

Het lezen van de lijst verradt bepaalde thema's uit het plot.

Lees de lijst niet als je geen last hebt van triggers en geen details over het plot wilt weten voordat je aan het verhaal begint.

TRIGGERS

Aanranding/Verkrachting (dreiging van)
Bloed en gore details
Bloedspel
Dierenmishandeling/gevaar voor dieren
Dood
Dubieus consent
Emotionele manipulatie
Expliciet beschreven geweld
Hematofagie (voeden met bloed) zonder consent
Hersenspoeling zonder consent
Intense seksuele spanning
Kindermishandeling
Lichamelijk geweld
Marteling
Mishandeling
Moord
Ongelijke machtsverhoudingen
Ontvoering
Pesterij
Psychische problemen
Psychologische manipulatie
Verheerlijking van suicide

BOEK 1

PRELUDE

‘Mijn bloed spreekt je toe in je aderen.’

De koopman van Venetië (III, 2)

‘Degene die liefdeloos sterft zal zijn einde zeker in de ogen kijken. Maar voor degene die zijn ziel weggeeft strekt de eeuwigheid zich uit.’

Laatste woorden van Orcades le Fay

PROLOOG

Volgens mij was ik dronken. Dronken van de macht en dronken van haar bloed.

Ik was ervan overtuigd dat ze me zou vergeven. Ze zou me vergeven omdat ze niet anders kon. We waren aan elkaar verbonden, zij en ik.

Wat is uitgesproken wordt nimmer verbroken. Was dat niet wat de oude man had gezegd? *Wat eenmaal is verbonden kan nimmer worden ontbonden.*

Ik hield mezelf voor dat ik niets verkeerd had gedaan. Ik had alles alleen maar naar de meest logische conclusie geleid. Ik zou er niet van gaan genieten. Ik had honger. Ik had haar *nódig*.

Oké, misschien dat er sprake van een heel klein beetje genot zou zijn. Maar dat zou voor ons allebei gelden. Niet alleen voor mij.

Ik liep naar haar toe, keek haar in de ogen en aarzelde een moment. Ik voelde de leegte aan me knagen. Het verlangen naar bloed was er altijd, vlak onder de oppervlakte. Waar het haar betrof was het me op de een of andere manier gelukt het niet naar boven te laten komen.

Ze keek niet naar me zoals een horige zou hebben gedaan. Alsof ik iets was om bang voor te zijn - of te verafgoden. Dat had ze nooit gedaan. Nee, wat ik nu in haar ogen zag was iets compleet anders.

Pure haat.

Ze had me vertrouwd. Ook al had ze dat nooit toegegeven.

En dat vertrouwen had ik nu beschaamd.

Ze keek naar me zoals ze op die eerste dag had gedaan. Alsof ik geen man was, maar enkel een monster.

Maar de aantrekkingskracht was te sterk. Ik kon haar er niet zomaar van weg laten lopen. Van mij.

Toen ik haar bloed voor het eerst proefde sloeg het in als een drug. Zoet, vol en sterk. Ze was alles waar ik ooit naar had verlangd. Nog meer dan dat. Ik dronk meer. Haar bloed was anders dan alles wat ik ooit had geproefd. Ze was perfect. In plaats van me bevredigd te voelen, werd mijn honger brullend sterker. Ik voelde haar lichaam aanspannen, voelde haar licht beven terwijl ze zich van me probeerde los te maken, maar dat negeerde ik. Ze zou er uiteindelijk wel aan wennen. Daar was geen ontkomen aan. Dit was onze manier.

Toen werden mijn hoektanden zonder enige waarschuwing uit haar hals gerukt.

De grond om ons heen barstte open.

Een paar minuten later, toen het stof neerdwarrelde en ze zich langzaam naar me omdraaide, de wonden van mijn beet nog vers in haar hals, drong de waarheid tot me door.

Ze was nu in groter gevaar dan ze ooit was geweest.

En ze zou me nooit vergeven wat ik had gedaan.

1

MEDRA

*Herfsttij
Tien maanden eerder*

De bladeren waren van kleur aan het veranderen toen hij me aantrof. De laatste sporen van de zomer waren weg aan het vloeien toen mijn gevangenschap aanving. Ik was gestorven terwijl ik een corrupte god in mijn eigen wereld ten onder had gebracht. Ik had offers gebracht om mijn geliefden te redden. Ik was vrijwillig mijn einde tegemoet getreden. Ik was gegaan zonder spijt te voelen. En ik was ervan uitgegaan dat het einde het einde was en zou blijven.

Het lot was wreed.

Mijn eerste ademteug was snakkend en ik voelde mijn ziel wild in mijn lichaam fladderen, alsof ze twijfelde of ze er thuishoorde, voordat ze uiteindelijk ongemakkelijk indaalde, alsof ze met tegenzin accepteerde dat we hier samen vastzaten. Maar waar was hier? Dit was mijn wereld niet. Dit was Aercanum niet. Ik voelde het aan de lucht. Die stonk naar ijzer en as. Naar bloed en dood.

Kreunend verplaatste ik mijn gewicht en de beweging stuurde een siddering van pijn door mijn rug. Er drukte iets op mijn benen. Ik bewoog nogmaals en keek naar beneden. Een rilling sidderde door me heen.

Niet iets. Iemand.

Iemand lag dood op me, het volle gewicht op me drukkend. Ik haalde diep adem om mezelf te herpakken. Maar dat maakte het alleen maar erger, want de geur van verrotting vulde mijn neusgaten nu nog veel ster-

ker. Ik kokhalsde. Ik hoorde een vaag geluid en spitste mijn oren. Nog een geluid. Ik probeerde het gedempte gemompel te ontcijferen. Voetstappen marcheerden over harde grond. Er kwamen mensen aan.

Ik ging overeind zitten en probeerde het zware lichaam dat over mijn benen was gevallen van me af te duwen, probeerde me los te worstelen. Moest ik om hulp roepen? Moest ik hopen dat ze voorbij zouden lopen zonder me op te merken? De stemmen kwamen dichterbij.

Er verscheen plotsklaps een figuur in mijn ooghoek, als een grote wezel over de bergen met lichamen dartelend. Het was een man. Klein en pezig. Een grijns trok aan zijn lippen en toonde twee rijen vergeelde, ratachtige tanden.

Ik verroerde me niet, hoopte dat hij zou denken dat ik gewoon het zoveelste dode lichaam op de berg was.

Maar het was te laat. Hij moest me hebben zien bewegen voordat ik hem had opgemerkt. Hij besprong me als een rat en zat ineens boven op me, pinde me vast.

Ik rook zijn smerige adem toen hij zijn gezicht naar het mijne bracht en lang en diep snoof.

‘Barnabas!’ De stem sneed door de lucht als een zweep. Hard. Laag. Heerszuchtig.

De man die schrijlings over me heen zat verstarde, zijn gezicht verscheurd door besluiteloosheid. ‘Ja, heer?’ Zijn stem kwam glibberend als slangen uit hem. Stinkend en grijnzend.

‘Wat heb je gevonden?’

Een inademing. Het gezicht van de man was heel dicht bij mijn oor. Hij snoof nogmaals, nam mijn geur in zich op alsof het een zeldzame wijn was. En toen, tot mijn ontsteltenis, schoot zijn tong naar buiten. Het rode, stinkende, kronkelende vlees naderde mijn hals.

‘Barnabas.’ De stem klonk nu scherper. ‘Ik stelde een vraag en verwacht direct een antwoord.’

De tong van de rattenman glibberde in zijn mond terug. Ik zag de teleurstelling in zijn ogen terwijl hij met tegenzin antwoordde: ‘Deze leeft nog.’

Een korte stilte. Toen: ‘Dat kan niet. Alle anderen zijn dood. Het heeft hier dagen in brand gestaan.’

In de ogen van de man die Barnabas heette zag ik een glinstering die me niet aanstond. Ik hield mijn adem in terwijl we oogcontact maakten. Toen begon hij te glimlachen.

‘Toch leeft ze nog, heer, en ze ruikt’ - hij snoof nogmaals, als een hongerige straathond - ‘exquise.’ Hij bracht zijn mond weer naar mijn hals en ik schreeuwde het uit, probeerde hem met mijn handen van me af te duwen terwijl ik zijn scherpe tanden zag glinsteren.

‘Ga van haar af,’ gromde de andere man - de heer. Zijn stem was roofzuchtig, dreigend. Ik probeerde zijn leeftijd in te schatten. Hij leek me jonger dan Barnabas. ‘Niet proeven. Niet ruiken. Dat is een bevel. Breng haar hier. Nu.’

Barnabas maakte een jammerend geluidje dat zo zacht was dat alleen ik het hoorde, als een hond die zich verzet tegen de ketting van zijn baas. ‘Alleen maar even proeven. Heel even maar, schoonheid,’ fluisterde hij. ‘Je ruikt zo zalig. Beter dan alles wat ik ooit heb geroken. Zodra hij je te pakken heeft, laat hij je niet meer gaan. Dit is mijn laatste kans.’ Zijn lippen gingen uiteen en ik zag twee hondachtige hoektanden, scherp en lang. Groter dan ik ooit bij een man - of een vrouw - had gezien. Hij ontblootte ze als een grommende wolf en bewoog zijn gezicht naar mijn hals.

Paniek golfde door me heen. Ik sloeg om me heen, probeerde hem te raken. Ik schrok van zijn snelheid en kracht waarmee hij mijn armen direct weer naar beneden dwong. Ik was verzwakt. Sinds mijn aankomst hier of door wat eraan vooraf was gegaan, dat wist ik niet. Ik bleef echter tegenstribbelen en voelde zijn frustratie terwijl hij me probeerde te bedwingen. Zijn gezicht was vlak bij mijn hals. Zijn tanden waren zo dichtbij. Ik sloot mijn ogen, mijn hele lichaam spande zich aan in afwachting van de onontkoombare beet.

Maar toen klonk er gekraak. Ik voelde iets nats op mijn gezicht en opende mijn ogen. Het lichaam van Barnabas zat nog op me. Maar zijn hoofd was verdwenen.

Ik slaakte een gil van schrik, kwam overeind en duwde zijn lichaam van me af, keek opzij en zag zijn hoofd van de berg met lichamen rollen, een pijl dwars door zijn hals.

Ik veegde met mijn arm over mijn gezicht, probeerde het bloed van dat onderkruipfel van me af te vegen. Dat was het moment dat tot me doordrong dat ik, heel onaangenaam, naakt was.

‘Sta op. Kom hier.’

Ik klemde mijn kaken opeen. Zo te horen stond ik op het punt de ene geweldenaar voor de andere in te ruilen. En deze klonk niet onderdanig.

‘Ik blijf liever hier,’ riep ik. ‘Loop maar door. Ik heb geen hulp nodig.’

Het was even stil. Toen hoorde ik ineens meerdere stemmen. De man was niet alleen. Mijn woorden hadden de mensen die bij hem stonden kennelijk geschokt.

‘Stilte.’ De stemmen verstomden. ‘Dat was geen verzoek,’ klonk de stem van de man nu weer. ‘Als je nu niet doet wat ik zeg, komt een van mijn mannen je halen.’

Ik kwam langzaam overeind en hoorde beneden mensen naar adem snakken, wellicht door de aanblik van het bloed van Barnabas dat van me afdroop, of anders misschien door de shock een naakte vrouw te zien. Het waren bijna allemaal mannen, dus waarschijnlijk dat laatste. Ik focuste mijn blik en zag een rij soldaten, een aantal te voet en een aantal te paard. Ze waren allemaal gekleed in een rood-zwarte wapenuitrusting.

Een man op een zwart strijdros stond vooraan. Hij had een kruisboog in zijn hand. Ik tuurde geïnteresseerd naar het wapen. Het moest een sterke boog zijn, aangezien hij met één schot iemand had onthoofd. Toen keek ik op naar de man, en alle gedachten aan die boog waren acuut verdwenen. Hij was opmerkelijk aantrekkelijk. Een en al scherpe lijnen en bleke huid. Dodelijk en verleidelijk. Hij was veel jonger dan ik had verwacht. Ongeveer van mijn leeftijd.

Deze man had mijn leven gered. Hij had een van zijn eigen mannen omgebracht om mij te redden.

Maar toen ik de arrogante uitstraling op zijn gezicht zag, die wrede stand van zijn lippen, voelde ik geen dankbaarheid. Goudblond haar omlijstte een scherpe kaaklijn. Hij was slank, met een elegante lichaamsbouw, een en al gespierde gratie. Niettemin straalde hij iets uit waardoor ik dacht dat hij ooit een kwetsbaar en mager jongetje was geweest. Eén gelaatstrek viel in het bijzonder op. Zijn haviksneus. Die was misplaatst. Te uitgesproken, te groot. Te imperfect. Niettemin werd zijn uitstraling er alleen maar aristocratischer van, versterkte die zijn hooghartige uitstraling. De fijne hoek van zijn jukbeenderen en kaken werd erdoor gecomplementeerd, zijn wolfachtige aura versterkt. Je zou hem zelfs onaantrekkelijk kunnen noemen.

Hij was absoluut niet mijn type. Ik hield van mannen met een wat bredere bouw. Donkerder haar. Toch kon ik niet ontkennen dat hij wel wat had. Een gevoel van nauwelijks ingehouden macht en gevaarlijke sluwheid die borrelde onder het oppervlak van zijn façade van gedisciplineerde zelfbeheersing.

Toen ik de berg rottende lichamen af klauterde gleed hij van zijn paard. Met de kruisboog in zijn linkerhand kwam hij op me af. Hij had de uitstraling van iemand die het niet gewend is tegengesproken te worden. Zijn indringende grijze ogen glinsterden en ik voelde hoe hij me van top tot teen in zich opnam. Zijn blik ging traag over elke centimeter van mijn vlees, ontnam me al mijn gevoel van lichamelijke integriteit. Hij kwam dichterbij en snoof de lucht op op een manier die me onaangenaam veel aan Barnabas deed denken. Ik deinsde terug, en een zweem van groene appels kwam me tegemoet. Later zou ik daaraan terugdenken. Hij rook fris. Zo anders dan Barnabas en die rottende lijken.

Maar die starende blik op mijn lichaam kon ik niet langer verdragen. ‘Kun je het een beetje zien?’ Ik zwiepte mijn lange haar over een schouder en voelde me ontmoedigd dat het allemaal over blote huid streek. ‘Kijk maar even goed, want dit is de laatste keer dat je het ziet.’

Een dappere soldaat ergens in de rij schoot in de lach. Ik grijnsde naar de soldaten, daagde hen uit te lachen.

Een woedende blik van hun jonge commandant snoerde iedereen direct de mond. De jonge man sneerde: ‘Ik probeerde de uitzonderlijke fascinatie van Barnabas te begrijpen. Je stinkt verschrikkelijk. Maar dat kun je misschien ook wel verwachten als je op een berg lijken gaat liggen.’ Hij wendde zich tot een van de soldaten. ‘Regel wat kleding voor haar.’ Hij knipte met zijn vingers. ‘Nee, geef haar je cape maar. Trek hem uit. Nu.’

Ik zag de ogen van de soldaat groot worden. ‘Maar heer, mijn prins,’ fluisterde de man terwijl hij steeds mijn kant op keek. ‘U hebt gezien wat ze is. Haar haar... Ze draagt het teken...’

O, was hij een prins? Hij zag er in ieder geval hooghartig genoeg uit om dat te kunnen zijn.

‘Ik weet wat ze is,’ antwoordde de commandant. ‘Ongetwijfeld beter dan jij. En nu geef je haar je cape. Ze gaat met ons mee.’

De soldaat maakte gehaast zijn cape los en gooide hem naar me toe. Ik ving hem dankbaar op en probeerde de blik in zijn ogen te negeren. Het was er een van angst of walging, dat kon ik niet goed bepalen.

‘Of je nou een prins bent of niet, je vergist je als je denkt dat ik ergens met je naartoe ga,’ verklaarde ik terwijl ik de mantel om me heen sloeg. ‘Bedankt voor de cape, maar ik vind zelf mijn weg naar huis wel.’

Dat was deels waar. Dit was mijn huis niet. Ik betwijfelde of ik dat ooit

nog zou zien. Maar uit dit hellegat kon ik wel weggkomen. Een tel later wenste ik dat ik niets had gezegd.

De jonge commandant was weer op zijn paard gaan zitten. Hij keek me nu hooghartig aan vanaf zijn positie. Zijn haviksneus, zag ik nu, stond nog scheef ook, alsof hij gebroken was geweest, misschien zelfs meer dan eens. Hij straalde iets uit wat het me onmogelijk maakte van hem weg te kijken. Zijn blik ving die van mij in een woordeloze uitdaging.

‘Je spreekt alsof die beslissing aan jou is. Dat is ze niet. Maar als je het jezelf zo graag moeilijk wilt maken ...’ Hij gebaarde naar een andere soldaat. ‘Regel kleren voor haar en bind haar dan vast.’

En dat deden ze.

We reden naar een stad, een vreemde processie van soldaten, paarden en mij, struikelend voor het paard van de commandant uit, lopend, mijn polsen samengebonden terwijl ik over de ongelijkmatige grond ploeterde. Ik voelde de ogen van de prins op me gericht, voelde zijn kille vermaak elke keer dat ik struikelde of een misstap deed. Ik had al een zieldend gevoel van haat voor mijn nieuwe overweldigder ontwikkeld, maar het lukte me om niet mijn hoofd te draaien en naar hem op te kijken. Niet één keer. Uiteindelijk was hij degene die sprak.

‘Waar kom je vandaan?’

Ik negeerde hem.

‘Ik stelde een vraag. Je bent overduidelijk niet van hier. Dus waar kom je dan wel vandaan? Wat deed je daar?’

Ik hoorde een zweep knallen en kromp ineen.

‘Ik ga het niet nog eens vragen.’

Ik beet op mijn onderlip om niet in hysterisch lachen uit te barsten. Zou deze man me serieus met zijn zweep gaan slaan? Mij, tot voor kort prinses uit Camelot, een koninklijke fee? Ik bedacht dat ik net zo goed antwoord kon geven. Maar natuurlijk niet door de waarheid te vertellen. ‘Dat weet ik niet,’ loog ik.

Ik was niet van plan hem te gaan vertellen dat ik uit een andere wereld in deze was gevallen nadat ik mijn eigen grootvader te gronde had gericht, die in mijn wereld mogelijk dichterbij een godheid kwam dan wie dan ook. Ik wist bovendien behoorlijk zeker dat hetgeen ik had gebruikt om dat voor elkaar te krijgen hier niet met me mee naartoe was gekomen. Ik had het nog niet volledig willen erkennen, maar eerlijk gezegd...

voelde ik me zwakker. Vreemd leeg. En, durf ik het te zeggen? Sterfelijk.

Toch was er overduidelijk iets aan mij wat de aandacht van die soldaten had getrokken. Ze hadden gezegd dat ik anders was. Maar in wat voor opzicht dan?

‘Waarom neem je me mee? Doe je dat met alle onschuldige vrouwen die je onderweg tegenkomt?’

Hij gaf niet direct antwoord. Toen: ‘Je spreekt alsof je niet weet wie ik ben. Wat deed je daar?’

‘Ik was verdwaald,’ zei ik achteloos. ‘En dat weet ik niet. Wie je bent, bedoel ik. Moet dat? Moet ik je kennen? Moet ik nog iets over je weten, behalve dat je een klootzak bent?’

Hij gromde geïrriteerd, maar hief zijn zweep niet. ‘Je onwetendheid is schokkend. Maar je zult snel genoeg weten wat je moet weten,’ zei hij cryptisch. Toen mompelde hij: ‘O, fuck.’

Ik keek op en zag een soldaat op ons af komen rennen. Hij was klein en tenger gebouwd en droeg een constructie van rond gebogen metaaldraad met glas erin op zijn gezicht. Een bril. Ik had edelmannen ze thuis wel eens zien dragen. Ik keek hem nieuwsgierig aan en hij staarde in opperste staat van opwinding terug.

‘Mijn prins,’ begon hij hijgend. ‘Er is me verteld dat u’ - hij keek weer naar mij - ‘een interessante vrouw hebt aangetroffen.’

‘Zo kun je het denk ik wel stellen,’ teemde de prins. ‘Hoewel ze niet zo heel interessant is, Lucius. Eerlijk gezegd is ze tamelijk saai.’

Die steek onder water negeerde ik maar.

‘Maar... haar haar,’ zei de soldaat die Lucius heette naar adem snakend. ‘Die kleur. Ongelooflijk. Waarlijk ongelooflijk, heer.’

Begonnen ze daar nou alweer over? Dus het was toch mijn haar. Ik bracht een hand naar mijn hoofd. Er was me verteld dat mijn feeënmoeder stralend paarse lokken had. Niet dat ik die ooit had gezien. Ze was gestorven toen ze van mij beviel. Mijn haar was vergeleken bij dat van haar nietszeggend, roestrood. Als ik ’s avonds in de spiegel keek, deed het me vaak aan wortels denken. Mijn krullen hingen er nu vol klitten en warrig bij. Mijn vingers trokken eraan, maar dat was zinloos. Ik had een borstel nodig, een kam. En een warm bad. Een zachte kreun ontsnapte mijn lippen bij de gedachte schoon te zijn en het warm te hebben.

‘Prins Drakharrow, hebt u enig idee wat dit betekent?’ fluisterde Lucius duidelijk hoorbaar. Ik nam aan dat hij een of andere secretaris was. Hij

was in ieder geval kruiperig genoeg om dat te kunnen zijn. ‘U moet met haar naar het hof. Misschien is ze zelfs wel...’

‘Daar gaan we het nu niet over hebben,’ snoerde de prins-commandant hem de mond. ‘Ik heb al een boodschapper voor ons uit gestuurd,’ gaf hij, bijna met tegenzin, toe.

In zijn stem klonk een spanning die aangaf dat hij precies wist waar de andere man het over had. Hij wilde het alleen niet toegeven. Nog niet. Waarom niet? Wat was er zo bijzonder aan mij?

‘Dat is geweldig nieuws, heer. Geweldig. Ik wist dat ik op uw wijsheid kon rekenen.’ Ik voelde de padachtige oogjes van de secretaris in me boren. ‘Wat zal dit een opschudding veroorzaken. Moet u haar nou eens zien, mijn prins. Haar haar is daadwerkelijk... nou ja, rood.’

‘Ja, dat was mij ook al opgevallen, Lucius,’ snauwde prins Drakharrow. ‘Ik heb ook ogen. Rood haar. Het is inderdaad rood. Nou, we nemen haar mee. Het hof zal haar verschijningsvorm onderzoeken en een uitspraak doen. Het is allemaal onnoemelijk saai. En dan moeten we ook nog eerder terugkeren zonder ons onderzoek naar de gang van zaken in het dorp af te ronden. Maar wat kan ik anders? Ik leef om te dienen.’ Ik hoorde zijn ogen bijna rollen van irritatie.

‘O, sorry. Verveel ik je?’ snauwde ik, en nu draaide ik me om om hem aan te kijken. Ik gaf een ruk aan mijn ketting. ‘Dit zal voor jou wel een dag als alle andere zijn. Geketende mensen voor je uit jagen.’

Hij negeerde me.

‘Natuurlijk. Zoals u het zegt, heer,’ zei de secretaris-soldaat snel. Hij negeerde mijn uitbarsting, maar wierp me wel een geschokte blik toe. ‘Het is een ware eer me in uw gezelschap te mogen bevinden terwijl u terugkeert met zo’n prestigieuze gevangene.’

‘Ik ben verdomme geen gevangene,’ snauwde ik terwijl ik me omdraaide om de man aan te kijken.

De secretaris snakte naar adem en deed een stap naar achteren, waarbij hij over een steen struikelde en bijna viel.

Drakharrow begon te grinniken. Dat was het eerste teken van mogelijk menselijkheid dat hij tot nu toe had gegeven. Ik draaide me weer naar hem om en wierp hem een razende blik toe.

‘Probeer alsjeblieft overeind te blijven, Lucius,’ teemde de jonge heer. ‘Ze is gewoon een doemgeborene, geen eenhoorn.’

‘Dat moet ik tegenspreken! Ze is mogelijk veel belangrijker dan een